

Overweging 20-07-2014 16^e zondag
n.a.v. Wijsheid 12, 13.16-19 en Mt. 13, 24-30

Welkom.

Van harte welkom. Wij vieren weer onze verbondenheid met elkaar door samen aan tafel te gaan: de Eucharistische maaltijd. "Blijf dit doen tot mijn gedachtenis", zei Jezus, toen hij ons hierin voorging. Wij zijn hier wel samen, maar ieder van ons heeft zijn eigen week achter de rug. Iedereen zit hier met zijn eigen ervaringen. Met zijn eigen gevoelens, mooie, blijde, moeilijke, verdrietige, vervelende. Onze eigen gedachten, die we meestal voor ons zelf houden. Hopelijk komen we hier tot rust. Vinden hier de ruimte tot ons zelf te komen. En naar de woorden te luisteren die de lezingen ons voorhouden. Het evangelie handelt vandaag over goed en kwaad. Geen eenvoudig thema. Vooral niet in onze eigen beleving. Wie heeft daar nooit mee geworsteld?

Moge de woorden van Jezus ons helpen met onszelf in het reine te komen.

Ik wens u een goede viering.

Overweging.

In den beginne schiep God hemel en aarde, bomen en planten, de dieren en de mens. En Hij zag dat het goed was. Dit is een getuigenis van het geloof in de goedheid van de schepping, van de natuur en de mens. Wat van God komt kan alleen maar goed zijn. Hij schonk het ons. Echter de natuur kent tsunami's, aardbevingen en orkanen die veel mensen het leven kosten. Is dat goed? Maar wat nog veel erger is: wat doen mensen de natuur, wat doen zij elkaar aan! Wat wordt ernstig op grote schaal gemoord, en soms nog wel in naam van God. Om maar één voorbeeld te noemen. Zelfs in het geschrift van Gods uitverkoren volk, het Eerste Testament, dat wij gewoonlijk het Oude Testament noemen, is herhaaldelijk sprake van geweld, roof, onrechtvaardige vonnissen, moord, woeker, geschonden recht, kortom van alles wat op maatschappelijk terrein verkeerd is. Buiten Israël is het niet beter. Het kwaad is zó massaal en wijd verspreid, dat je dat niet alleen maar aan individuen, aan persoonlijke zonden kunt toeschrijven. Er is iets fundamenteels mis met ons menselijk geslacht. Dat vonden de gelovige Joden ook al, want die schreven het toe aan de ontrouw van het eerste ouderpaar tegenover hun Schepper. Daardoor werd heel hun nageslacht beschadigd. Dat was hun verklaring. Of wij het daarmee nog kunnen doen is iets anders. Het kwaad schijnt onvermijdelijk te zijn. Als we echt aandacht schenken aan wat in ons innerlijk omgaat, ervaren wij in onszelf naast een verlangen naar goedheid, en vrede, naar mensenliefde, een neiging tot zelfzucht. Wij zijn ook enigszins geneigd anderen negatief te beoordelen en hen voor ons eigen karretje te spannen. Om onszelf beter te achten dan de anderen. En het blijft vaak niet tot een neiging: wij handelen vaak verkeerd. Maar is de vraag of je dit altijd echt "zonde" moet noemen: we weten vaak maar amper wat we doen. Het is zo'n gewoontegedrag. De schuld zit er misschien meer in het feit dat we te weinig nadenken over wat we doen en vooral over wat ons aanzet om het zó te doen: zelfzucht of respect voor de ander. Het is moeilijk een juiste balans te vinden tussen de neigingen tot zelfzuchtig en tot medemenselijk gedrag. Dat kan een hele worsteling zijn. Spreekwoorden maken duidelijk dat dit besef leeft. "Door schade en schande worden we wijs". "De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens". Zelfs onze beste bedoelingen kunnen verkeerde gevolgen hebben, zoals nogal eens voorkomt bij goed bedoelde, maar mislukte bemiddelingspogingen bij familieruzies. We moeten wel concluderen dat het kwaad nooit helemaal en definitief te overwinnen is. Het blijft een opgave, een inspanning voor ons hele leven. Hoe moeilijk is het niet om vrede tussen de volken tot stand te brengen! Het moet ons tot bescheidenheid manen. De leermeesters van het geestelijk leven leren ons: als we soms menen dat we het ver gebracht

hebben op de weg van de deugd, in vergelijking met anderen, dan dreigt het meest subtiele kwaad: de hoogmoed. Wij kunnen het niet alleen uit ons zelf: wij hebben de bijstand van Gods Geest nodig. De geschondenheid van de schepping stijgt boven de individuele mensen uit. We kunnen beter spreken van de gebrokenheid van de schepping dan van zonden. Daarvan kan alleen God ons verlossen. Dat doet Hij telkens weer als wij ons bewust zijn van onze schuld. Dat zal Hij definitief doen door de voltooiing van de schepping bij het einden der tijden.

Nijmegen, 20 juli 2014

pastor Jan Zuiker, assumptionist